

Johannes 21: Een visser wordt herder.

Bevestiging ambtsdragers 6 juni 2021.

Orde van dienst:

Votum en zegengroet

Psalm 23 (uit GK 2017)

Wet: 1Petrus 3: 8-12

Psalmproject 51

Gebed

Kindmoment en lied.

Inleiding: Langs het meer van Galilea.

Lezen: Johannes 21: 1-17

Tekst: Johannes 21: 15-17

Preek

Zingen: Psalm 145 psalmen voor nu.

Bevestiging ambtsdragers:

Formulier: Uitleg.

Vragen.

Ja-woord + tekst + Zegen.

"Laat mij zijn een instrument, Heer, in uw hand...".

Oproep aan de gemeente.

Gebed

Collecten

Psalmproject 67

Zegen.

Zingen: "The Lord may bless you" van Rutter.

Welkom: Hartelijk welkom. U thuis en u hier in de kerk. Welkom in deze bijzondere dienst.

Vanuit de gemeente zijn er broeders en zusters geroepen om oudste of diaken te zijn. Vanmorgen worden zij in hun ambt bevestigd. Zij zijn geroepen om de woorden van God in de gemeente en in mensenharten te laten klinken. Om met die woorden ook troost en steun te geven.

Dat is heel bijzonder.

Want in de eerste tijd zien we, dat God engelen stuurt om zijn boodschap te brengen. Of hij roept bijzondere profeten of koningen en priesters, die Hij daarvoor vervult met zijn Geest geeft. Na Pinksteren zie je hoe hij mannen en vrouwen, jongens en meisjes, roept en met zijn Geest vervult.

Joël profeteerde daar al van. Petrus haalt zijn profetie aan op de Pinksterdag:

"Aan het einde der tijden, zegt God,

zal ik over alle mensen mijn Geest uitgieten.

Dan zullen jullie zonen en dochters profeteren,

jongeren zullen visioenen zien en oude mensen droomgezichten.

Ja, over al mijn dienaren en dienaressen zal ik in die tijd mijn Geest uitgieten, zodat ze zullen profeteren."

dia 1

Zo riep Jezus al gewone mensen om zijn discipelen te zijn. Vissers, een tollenaar....

Na de hemelvaart worden zij uitgezonden. De wereld in. Om de grote boodschap van het Koninkrijk bekend te maken.

Vanmorgen zien we hoe Jezus ook Petrus roept om herder te zijn. Zelfs Petrus.

Dat is ook het thema van deze dienst: "Een visser wordt herder".

Gebed: Heer in de hemel, we danken u voor deze nieuwe dag.

Voor uw trouwe zorg. Voor uw bescherming. Uw genade. Uw barmhartigheid.

U bent echt een herder voor ons.

Geef, dat we zo ook een herder voor elkaar mogen zijn. Maak ons eensgezind. Maak ons barmhartig naar elkaar. Leer ons steeds weer de minste te zijn en zo in de voetstappen van Jezus zelf te gaan.

We danken u voor het grote geschenk dat u aan onze gemeente geeft. Nieuwe oudsten en diakenen.

De afgelopen jaren hebben ons wel geleerd, dat dat niet vanzelfsprekend is, als we dat al ooit hebben gedacht. We zien het daarom als geschenk van uw genade voor ons.

Geef ons samen een goede eredienst. Hier in de kerk en thuis. Open onze harten voor uw evangelie. Amen.

Inleiding: Het meer van Galilea.

We lezen uit Johannes 21. Dat is na de kruisiging en na de opstanding. Jezus en zijn leerlingen zitten dan aan de oever van het meer van Galilea. Dia 2

Als de leerlingen terugkeren naar de kust na een nacht vissen, staat Jezus aan de oever op hen te wachten. Dia 3

Ze zitten rondom een vuurtje en we luisteren mee met een gesprek tussen Jezus en Petrus. Je voelt je eigenlijk teveel als je dit leest. Het is zo persoonlijk. Zo emotioneel. Zo mooi. Mag ik dit wel horen? Maar Johannes heeft het opgeschreven voor ons. Blijkbaar moeten we dit horen.

Preek:

Het slot van het evangelie van Johannes is indrukwekkend.

Zijn evangelie begon groots en meeslepend. Over Jezus als de Zoon van God. Het Woord door wie heel de kosmos is geworden. Een mens door wie wij de grootheid van God zien.

Maar dit evangelie eindigt bij een vuurtje in de vroege morgen bij het Meer van Galilea.

Dan is alles voorbij. De strijd gestreden. Zonde en dood overwonnen.

Nu mag dit evangelie de wereld in. Vissers worden herders. Het vuurtje wordt een vuur. Het is bijna niet te bevatten.

In het laatste hoofdstuk schrijft Johannes nog over het gesprek van Jezus en Petrus. En wij mogen meeluisteren!!

De discipelen zijn weer terug waar alles eens begon. Dia 4

Aan de oever van het meer van Tiberias.

Hun vissersscheepje ligt half op het strand.

Een net met vis hangt vol en zwaar in het water.

Jezus is er. En in hun midden ligt een vuurtje met wat vis. Een lieflijk tafereel.

Alsof er niets is gebeurd.

En tegelijk zie je dat alles is gebeurd.

Dat zie je aan de littekens in de handen en de voeten van Jezus. Dat voel je aan de lege plek van Judas. Dat hoor je als Jezus met Petrus praat.

Want als ze gegeten hebben stelt Jezus een vraag aan Petrus: "Simon, zoon van Johannes, heb je mij lief? Meer dan de anderen hier?".

Een mooie vraag.

Alleen: Jezus vraagt dat wel drie keer.

Eén keer kun je nog wel vragen aan je geliefde: "Zeg, hou je nog van mij?".

Maar als je dat drie keer moet vragen, dan is er wel iets aan de hand.

Wat is er aan de hand?

Nou, we zijn nu drie jaar verder. En wat voor een jaren!

Jaren vol wonderen. Vol liefde en wijsheid van Jezus. Vol verlangen en verwachting.
En toen kwam die donkere nacht. Dat vreselijke kruis.
De nacht waarin al zijn discipelen hem loslieten. Waarin Petrus over Jezus heen viel en Jezus verloochende. Drie keer scheurde het door de nacht: "Ik ken hem niet!".
Drie keer: "Ik ken hem niet!...Ik heb niets met Jezus! Ik hoor niet bij hem! ...Een vloek".
Er was zoveel gebeurd. Zo veel pijn.
En nu zat Petrus daar gewoon weer.
De Petrus die ooit had gezegd: "Ik heb u lief, Heer, meer dan de anderen. Al zullen ze u allemaal verlaten, ik niet! Ik wil mijn leven wel voor u geven!".
Maar toen het erop aan kwam zei Petrus drie keer: "Ik heb niks met die Jezus!".

En nu stelt Jezus drie keer de vraag: "Simon, zoon van Johannes, heb je mij lief?".
Waarom doet Jezus dat?
Waarom begint Jezus hier weer over? Op deze vredige morgen op de oever van het Meer van Tiberias. Waarom breekt Jezus deze vrede stuk en stelt hij Petrus zulke pijnlijke vragen?
En waarom moeten wij dit lezen? Waar is dit goed voor?

***Het is goed voor het evangelie:**

dia 5

Alleen al voor die vissers bij dat vuurtje. De leerlingen.
Zij moesten weten en de kerk moet weten, dat Petrus echt van Jezus hield.
En vooral, dat Jezus van Petrus houdt. Dat Hij hem vergeven heeft.
Want Jezus wil ook Petrus gebruiken voor de verspreiding van het evangelie in de wereld.
En nu moet het niet gaan over Petrus. Allerlei praatjes over Petrus. Het moet gaan over Gods liefde voor zondaren. Een liefde die juist Petrus heeft ervaren.
Jezus stopt zo de praatjes -het is vergeven- en geeft Petrus ruimte om over het mooiste te spreken: over Gods barmhartigheid.

***Dit gesprek met Petrus betekent ook voor ons heel veel.**

Dia 5

Petrus is een mens als wij.
Petrus laat zien wat er gebeurt als je Jezus leert kennen.
Want soms lijkt het volgen van Jezus zo makkelijk.
Hij is een man om erg veel van te houden. Om mateloos te bewonderen.
En als hij dus zegt: "Volg mij!!", ja, dan doe je dat natuurlijk! Je laat je schip achter en je netten en je vrienden, en je gaat. Als je hem leert kennen, wil je niets liever dan hem volgen!
Maar: is dat zo?
Nee, dus.
Hoe meer je Jezus leert kennen, hoe meer de bewondering groeit.
Maar ook hoe meer de schaamte kan groeien.
Je kijkt naar jezelf en je kunt denken: "Wat volg ik hem eigenlijk weinig! Wat luister ik weinig naar hem en ga ik vaak mijn eigen gang! Wat laat ik hem op cruciale momenten toch vaak vallen. Wat moet hij toch vaak aan mij vragen of ik wel echt van hem houd!".
Schaamte.
En juist in de gestalte van Petrus wordt die zwakheid, die schaamte, zo zichtbaar.
Dichtbij Jezus zijn, hem volgen, zijn woorden lezen, is mooi.
Maar het betekent ook dat die vraag steeds in je hart klinkt: "Heb je me echt lief?". En die vraag kan pijn doen.

***Het is goed voor ons beeld van God:**

dia 5

Tegelijk is die vraag van Jezus een teken van zijn liefde voor Petrus. Zijn vriendschap.
Want Jezus houdt hier niet een streng functioneringsgesprek met Petrus.
Soms kunnen we zo tegen God aan kijken.

Dan zien we God als een strenge heer, die ons op een dag ter verantwoording roept en met ons afrekent. En daar sta je. Met je rug tegen de muur. Naakt.
En als je met die ogen naar God kijkt, is het erg moeilijk om een band van liefde met hem te ervaren. Je deinst eerder terug. Probeert vol schaamte zoveel mogelijk te bedekken. Bidden is moeilijk.

Maar Jezus voert hier geen pijnlijk functioneringsgesprek. Hij rekent hier niet even af met Petrus. Hij is gekomen om te vergeven. Om te herstellen.
Om af te rekenen met de zonde en daarvan te bevrijden.
En vergeving is de diepste vorm van liefde en vriendschap.
Want je hebt vrienden en vrienden.
Sommige vrienden heb je, omdat je ze gewoon leuk vindt.
Omdat je allebei van wandelen houdt of van zeilen of gitaarspelen. En dat is mooi.
Maar verdiepte vriendschap is er als je er voor de ander bent, ook als die ander er niet voor jou is. Iemand aanvaarden, die jou liet vallen. Iemand opzoeken, die kwaad sprak over je. Omdat je de relatie belangrijker vindt, dan de pijn, die die ander je aandeed. Je wilt je vriend of vriendin niet kwijt en dus ga je erheen.

Daarom is het zo goed om op Jezus te letten.
Want in zijn gesprek met Petrus laat hij zien wat echte vriendschap is.
Het heeft alles te maken met vergeving.
Alleen: vergeving begint vaak met pijnlijke vragen. Wat is er gebeurd? Waarom heb je dat gedaan? Wist je niet hoeveel pijn je me daarmee deed?
Vergeving begint met pijnlijke vragen.
Met berouw. Met tranen. Met belijdenis van schuld.
Daarom moet de wond vaak eerst weer open.
De wond, die wij vaak liever dicht houden. Om de pijn niet weer te voelen.
Of uit schaamte voor wat er aan het licht zal komen.
Maar de wond moet weer open, omdat alleen zo het vuil, de schuld, de schaamte weggenomen kan worden. Omdat je dan pas echt bevrijd bent.
Zoals een echte wond ook pas kan genezen, als hij goed is schoon gemaakt.
Iedere verpleegster kan je dit vertellen.

En dat doet Jezus hier.
Zijn vragen aan Petrus moeten pijnlijk geweest zijn. Ze brengen Petrus terug naar die donkere nacht. De nacht, dat Petrus tot drie keer toe had geroepen "Ik ken die man niet!".
Daarom vraagt Jezus drie keer: "Petrus, heb je mij lief?". Drie keer.
Je ziet het hoofd van Petrus steeds dieper buigen.
Hij kan alleen maar zeggen: "Heer, u weet alles, u weet toch, dat ik van u houd".
Maar Jezus stelt die pijnlijke vragen niet om Petrus alsnog te vernederen voor de ogen van de anderen. Om met hem af te rekenen.
Jezus wil de wond schoon maken, zodat Petrus verder kan.
Hij wil Petrus ruimte geven om te midden van de anderen van zijn liefde voor Jezus te getuigen. En om de vrijmoedigheid te hebben om dat straks ook midden in Jeruzalem te doen. In Samaria. In Rome.

Daarom kwam Jezus op die vroege morgen bij zijn leerlingen.
En is dit niet wat we allemaal nodig hebben?
Een God die naar ons toekomt en vergeeft?

Want een vertrouwensbreuk tussen mensen is al pijnlijk.

Maar een vertrouwensbreuk met God is zo mogelijk nog moeilijker. Moet je eens kijken hoe Adam en Eva uit diepe schaamte voor deze God wegluchten. Hoe gewond David is als de HERE zijn overspel met Bathseba aan het licht brengt.

Of je nu een heilige bent of een crimineel. Een christen of een moslim.

Bij ons allemaal leeft ergens de diepe vraag: "Ben ik wel welkom bij God?".

Kan ik de God onder ogen komen, die voor mij wilde sterven, terwijl ik al zoveel moeite heb om maar een klein beetje voor hem te leven?

Zal hij me daar op een dag niet over aanspreken? Zoals nu bij Petrus?

Had ik het niet allemaal beter moeten doen, meer moeten doen?

Wat bijzonder, dat Jezus naar Petrus toekomt.

Dat hij naar mij toekomt.

En mij vraagt: "Heb je mij lief?".

En dan dat super-mooie en bescheiden antwoord van Petrus.

Hij zegt niet zelfverzekerd: "Ja, Heer, ik heb u lief!".

Nee, hij zegt: "Ja, Here, u weet alles, u weet, dat ik u liefheb".

Hij bedoelt: 'Uit mijn leven blijkt niet altijd dat ik u liefheb. Ik weet het. Ik kan soms zo zwak zijn.

Maar u weet toch dat het wel zo is. U weet het toch!'

***Voor ons hart:**

dia 5

Het gaat nog dieper.

Want wat zou bij Petrus een groot gevaar kunnen zijn?

Een groot gevaar, juist omdat hij Jezus echt liefheeft?

Dit: dat de andere mannen rondom dat vuurtje hem misschien wel zouden vergeven.

Zo van: "Ach, Petrus we waren allemaal fout. We praten er niet meer over!".

En dat hij wel wist, dat God het ook wel zou vergeven.

Maar dat Petrus het zichzelf niet vergeeft.

Juist omdat hij Jezus inderdaad echt lief had.

En Jezus wist dat wel.

Hij wist tegen wie hij het had. Tegen zijn spontane, liefdevolle Petrus. De Petrus die met zijn grote hart spontaan uit de boot in het water stapt om zijn meester te begroeten.

En Jezus wist, dat het voor Petrus een groot geestelijk gevaar zou kunnen zijn, dat hij zichzelf die pijnlijke misstap nooit zou kunnen vergeven.

Dat hij elke dag zou denken: "Hoe heb ik dit kunnen doen? Hoe heb ik mijn Heer kunnen verloochenen? Hoe heb ik me zo kunnen vergissen!? Wat heb ik Jezus een pijn gedaan?".

Schuldgevoel. Zelfverwijt.

Het vreet diep van binnen.

En de satan zal dat schuldgevoel heel graag aanwakkeren.

Elke dag weer rakelt hij het op. Klaagt je aan.

Vraagt aan je: "Denk je nu echt dat God van je houdt? Moet je eens kijken wat je doet, hoe je leeft!".

Daarom is het zo goed om deze woorden vaak te horen: "Ik heb je vergeven".

Soms hebben mensen moeite met Bijbellezen.

Dan zeggen ze: "Ik heb er eigenlijk niets aan".

Maar pak je bijbeltje nu nog eens en lees het dan met Petrus' ogen.

Dan zult u zien, dat in die Bijbel, in al die woorden, God naar je toe komt en op elke bladzij tegen je zegt: "Je mag bij me horen. Ik heb je lief". Honderden keren lees je het woordje liefde, ontferming, barmhartigheid, volg mij....

Dat zegt de Here niet drie keer, maar elke dag.

En als het over de toorn van God gaat, dan hebben we het over Gods gekwetste liefde.

Petrus moet het weten. Wij moeten het weten. En jullie, oudsten en diakenen moeten het weten: Gods vergeving is echt. Leef en werk in de vrijheid, die de Geest ons geeft.

***Voor ons leven:**

dia 5

Ten slotte nog even terug naar die vroege morgen aan het Meer van Galilea.

De leerlingen hebben de hele nacht gevist en niets gevangen.

Met een leeg schip varen ze langs de oever.

Op het strand staat een vroeg vreemdeling. Te ver en vaag om te herkennen.

Hij stelt de vraag, die iedere voorbijganger aan een visser vraagt en roept: "Heb je nog wat gevangen?"

Nee, dus.

Dia 6

En dan zegt Jezus "Gooi het net aan de andere kant van het schip in het water".

"Aan stuurboord!", zegt hij als een volleerd schipper.

Ze gooien het net over de andere boeg.

En ze vangen zoveel vis, dat ze het net niet meer aan boord kunnen tillen.

Zo vol en zwaar is het.

En dán herkennen ze Jezus.

Dit is al eerder gebeurd. Drie jaar geleden.

"Het is de Heer!!", roept Johannes enthousiast.

Maar is het ook geen mooi beeld voor het leven van veel mensen?

Hoeveel mensen ploeteren niet een hele tijd in hun leven? In hun werk, in hun huwelijk, in relaties met mensen, in de opvoeding, in hun leven met God, in de kerk.

Het wil allemaal soms gewoon niet lukken.

Lege netten kunnen ook lege harten zijn, lege handen of lege zielen.

Op een dag ontmoet je Jezus.

En Jezus zegt dan tegen je: "Gooi je leven nu eens over een andere boeg! Durf nu eens echt naar mij te luisteren en te doen wat ik van je vraag. Sluit je hart niet steeds!"

Kijk eens naar die leerlingen op het meer.

Ze gooien hun netten over een andere boeg en vinden veel vis. Meer dan ze op kunnen.

Ze slepen het net vol vissen achter hun bootje aan naar de oever. Het bootje lijkt zo nog kleiner dan het al was. Als het net aan land is gesleept, worden de vissen met gepaste visserstrots geteld: het zijn er wel 153!!!

Het moet een record geweest zijn.

Maar ze vinden niet alleen vis. Ze vinden ook Jezus.

Alleen maar door te luisteren naar die vreemdeling op de oever, die ze juist zo goed kennen. Zou dat wonder ook niet in ons leven kunnen gebeuren?

Je hoeft alleen maar naar Jezus te luisteren en je leven over een andere boeg te gooien. Durf je dat? Amen.
